

LBRIS

We know
books

Ș t e f a n Z a m b o

**Regatul
din
Norii**

 CASACĂRȚII
Oradea, 2024

În capitolul 6 al cărții sunt folosite patru ilustrații; două culese din cartea de ilustrații *Calea spre cer, în 1000 de ilustrații*, scrisă de Timotei Pop și apărută în 1998 la Editura Agape, una culeasă din cartea de ilustrații *Mai multă lumină*, scrisă de Petru Popovici și apărută în 1992 la Editura Lumina lumii, și cea din urmă ilustrație este „Fabula măgarului îndrăgostit” de Gheorghe Gansari.

Regatul din Nori

de Ștefan Zambo

Copyright © 2024 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZAMBO, ȘTEFAN

Regatul din Nori / Ștefan Zambo. - Oradea : Casa
Cărții, 2024 - Oradea : Casa Cărții, 2024

ISBN 978-606-732-279-8
821.135.1

Editarea: Lavinia Filipaș

Ilustrațiile: Damaris Kubaș

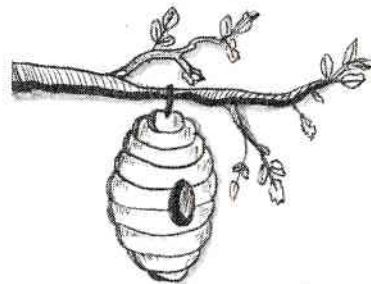
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tipar executat de

**BOOK
EXPERT**
Powered by METROPOLIS

www.book-expert.ro

Capitolul 1

— Și cât o să stăm aici? întrebă îngrijorată Debora.

— O săptămână, îi răspunse mama ei.

— Adică șase zile fix?

— Nu, șapte zile fix, domnișoară.

— Of! Nu se poate patru sau două? insistă Debora.

— Liniștește-te, puștoaico, o să vezi ce frumoase zile o să avem. La urmă o să-ți pară rău că trebuie să pleci, adăugă tatăl Deborei din dreptul volanului.

— Hm! Nu cred, spuse ea pentru sine Debora, în timp ce întoarse capul dezamăgită spre priveștiștea ce se arăta pe fereastra mașinii.

Constantin, Leopoldina și fiica lor, Debora, se îndreptau spre casa bunicilor. Era toiuł verii, perioada concediilor. Copiii numai ce luaseră vacanța, astfel că familia Zaharia o porni spre casa părintească. Costi era inginer, însă pasiunea lui cea mare era politica. Doamna Poli, cum i se spunea adesea Leopoldinei, era profesoară de geografie și adora drumetuile. Locuiau la oraș, unde își aveau serviciul și unde Debora mergea la școală, dar, pentru ei, acasă rămăsese locul unde crescuse tati și unde îi așteptau întotdeauna cu nerăbdare bunicii.

Părinții Deborei, Costi și Poli, se întorceau mai mândri ca niciodată. Fiica lor, primită după mulți ani de așteptare, numai ce terminase primul an de școală și îl terminase nu oricum, ci cu premiu. Evident, fetiței îi plăcea la țară, îl adora mai cu seamă pe Bunu', cum îl alintau toți pe Fabian, patriarhul familiei, numai că acolo se afla și o persoană pe care nu o putea suferi. Este vorba de Narcis, verișorul ei primar, care era mai mare decât ea cu mai mult de patru ani. Narcis o iubea, numai că fetiței i se părea că vărul ei se dă mereu mare și o consideră un copil neștiutor.

Era îngrijorată mai ales că o va chestiona cu privire la rezultatele de la școală.

Ce-o să-i spun? Am luat mențiune. O să adaug „specială”, ca să sune mai impresionant. Precis o să comenteze: „De ce nu ai luat locul întâi?” Deșteptul cu nas roșu! Mereu are el ceva de adăugat!

Mașina își croia încet drum peste relieful colinar. În stânga și în dreapta puteau zări din loc în loc tot felul de arbori și arbuști. Era vremea când teiul încă își mai păstra din flori. Doamnei Poli însă mirosul puternic al florilor de tei îi displăcea, căci suferea de migrene.

În mașină, pe lângă cei trei, se mai afla și un al patrulea călător. Pardon! Călătoare. Este vorba de Laica, cățelușa familiei. Pe când Debora prinsese viață bine, părinții ei observaseră că în multe momente se plictisea. Întrucât, din pricina metehnelor trupești, mama nu putu să-i aducă o surioară fiicei lor, părinții s-au orientat, cum e la modă, spre un cățeluș. La un moment dat au aflat că cineva din apropiere avea o cățea cu doi pui, un cățeluș și o cățelușă. Părinții, vrând să-i facă o surpriză Deborei, s-au dus în taină să-l adopte pe cățeluș. Numai că masculul s-a arătat

a fi așa de negru și urât că s-au temut să nu o sperie cu el. Prin urmare, nu au avut de ales și au luat cățelușa, care, la drept vorbind, cu blana ei brun deschisă cu pete albe, era frumușică foc. Debora de cum a văzut-o a și îndrăgit-o.

— Ce nume să îi punem, Debi? o întrebă tatăl ei.

— Păi... hai să-i spunem Laica! exclamă Debora fără să se gândească prea mult. Avea numele acesta în minte de când mama ei îi povestise de cățeaua sovietică care zburase în nori. Mama se pricepea la povești, astfel că i-a romanțat prima călătorie în spațiu într-atât, încât Debora a fost impresionată și nu a mai uitat-o pe Laica originală.

Când au deschis portierele mașinii oprite în fața porții, prima care a coborât a fost evident cățelușa și s-a repezit la Narcis, care îi aștepta în stradă. În timp ce coborau și ceilalți din mașină, se ivi și restul familiei lărgite din curte. Numai decît se încinse o horă a îmbrățișărilor și a pupăturilor, cum se întâmplă în asemenea momente. După începutul duios și energic, intrară cu toții înăuntru.

Casa și gospodăria nu se deosebeau cu nimic de celelalte din jur. Bunicul Fabian și bunica

Elisabeta o cumpăraseră pe când erau tineri, însă, în timp, au adus îmbunătățiri consistente, atât casei, cât și anexelor. Dacă însă îi deosebea ceva de vecini era faptul că Fabian își amenajase o livadă în capătul grădinii, unde avea o stupină, stupină pe care toți o ocoleau. În acest areal și-au crescut Fabian și Beta cei doi copii, pe Constantin și pe Andrei, care bineînțeles că și-au finalizat școala la oraș. Fabian, învățător pensionar de-acum, nici nu concepea altfel.

Cel mare, Costi, după școală, a rămas la oraș, unde și-a făcut un rost. Cel mic, Andrei, s-a întors acasă și locuia împreună cu soția, Maria, și cu Narcis, fiul lor, în casa părintească. La început, relația dintre soacră și noră a fost tensionată, dar Maria, fată săracă, s-a deprins cu smerenia, care, la drept vorbind, îi venea mănășă, căci din fire era o femeie evlavioasă. În timp, cumva, lucrurile s-au așezat, iar acum prezența celor tineri era privită ca o binecuvântare, căci Fabian și Elisabeta erau trecuți bine de șizeci de ani și abia mai puteau răzbi cu treaba.

După masa bogată de bun-venit, în care s-au depănat amintiri și s-au povestit cele mai recente experiențe, masă care s-a lungit până

seara târziu, cu toții s-au retras rînd pe rînd în camerele unde aveau să se odihnească peste noapte. Debora a ales, ca de obicei, să doarmă cu bunica ei.

— Buni, îmi spui o poveste până adorm? întrebă nepoata.

— Numai după ce o scoți pe Laica în curte, răspunse bătrîna.

— Buni, ea doarme cu noi!

— Păzească Dumnezeu! Cum să dorm cu animalul în casă? Dacă se urcă pe noi la noapte?

— Nu o să facă nimic rău! E cuminte, pentru că e dresată.

— Dresată, nedresată, nu doarme cu noi în cameră. Dacă vrei o poveste, o scoatem în gang, îi propusesese pe un ton hotărât bunica.

Fetița, văzînd îndârjirea bătrînei, a cedat și astfel Laica a fost scoasă în coridor.

— Ce poveste vrei să auzi: Cenușăreasa, David și Goliat, Harap-Alb? întrebă bătrîna.

— Buni, astea sunt povești răsuflate! Nu știi ceva nou?

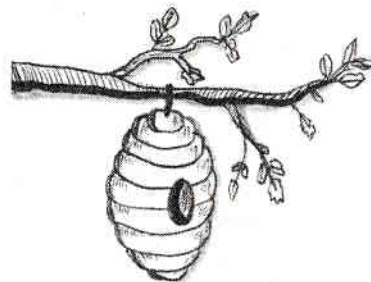
— „Răsuflate”, așa se spune acum?

— Da, adică expirate de mult, ținu să precizeze Debora.

— Bine, atunci am să-ți spun o poveste ce am auzit-o de la hornarul ținutului, care a trecut pe la noi cu ceva zile în urmă.

— Despre ce este?

— Despre un băiat orfan, care a fost salvat din mâinile celor care îl chinuiau de o prințesă venită din văzduh. Debora căscă ochii, arătînd interes, dar, nu la mult timp după ce bătrîna începu să improvizeze, obrajii copilei se îmbujorară și ea își lăsă pleoapele grele peste ochii albaștri.

Capitolul 2

Adoua zi, căldura verii îi găsi pe cei doi verișori alergând de colo până colo prin gospodărie. La un moment dat, curtea nu le mai ajunsese, așa că ieșiră în grădină.

— Vino să-ți fac cunoștință cu Felix, îi spuse Narcis verișoarei lui.

Numaidecât, amândoi s-au îndreptat spre o cușcă veche din dosul casei, ce adăpostea câțiva iepuri.

— Să nu vă apropiați de stupi că poate roiesc, strigă bunica din curte, văzând că au ieșit în grădină. Atenționarea bătrânei o făcu pe Debora să privească pentru o clipă spre stupina din spatele grădinii, unde îl zări pe Fabian umblând printre stupi.

— Nu-i așa că e uriaș pufosul? întrebă băiatul în timp ce deschise o ușiță în fața căreia se afla un iepure alb. Poți să întinzi mâna și să-l mângâi. Este blând, toți sunt blânzi.

Debora îi atinse sfioasă blana.

— Este rasă belgiană, de aia e așa mare, continuă Narcis.

— Laica noastră este rasă englezească, întoarse vorba cu mândrie Debora, în timp ce aruncă din nou o privire spre bunicul lor.

— Uica Costi a spus anul trecut că este corcitură.

— Corcitură englezească, a ținut să-l lumineze fetița pe verișorul ei.

Narcis, fără să se prindă de ironia din glasul fetei, deschise o altă ușiță unde se aflau o mulțime de iepurași mititei. Apucă unul și îl scoase afară, punându-l în mâinile fetiței.

— Dacă îți place de el, ți-l pot da ție să-l iei la oraș, spuse Narcis.

— Este femelă sau mascul? întrebă Debora.

— Nu știu, trebuie să-l caut.

— Cum îl cauți?

— Îl caut sub burtică și îmi dau seama, m-a învățat Bunu' cum se face, preciză Narcis. Debora,

cum auzi de bunicul ei, întoarse privirile din nou spre stupi. Bătrânul era tot printre albine.

— Narcis, trebuie să aduci pâine, se auzi din curte vocea mamei băiatului.

— Of, Debi, trebuie să merg la brutărie să aduc pâine. Vrei să vii cu mine? o întrebă Narcis pe verișoara lui.

— Nu, te aștept aici până te întorci.

— Bine, să te gândești la un nume pentru iepurașul acesta drăguț până vin înapoi, îi ceru băiatul.

— OK!

Narcis o luă numaidecât la fugă să-și îndeplinească misiunea, iar Debora rămase să se bucure de micul iepuraș ce-i fusese pus în mâini de verișorul ei.

— O să-ți spun Pufi. Nu, mai bine te numesc... Elam. Da, Elam!

Tot gândindu-se ce nume i s-ar potrivi făpturii mici și blănoase, aruncă din nou o privire spre stupină. Tresări. Bunicul dispăruse. Instinctiv, făcu câțiva pași înainte. Fabian nu se zărea. Mai mult, Debora observa ieșind fum dintre stupi. Cu Elam în brațe, mai făcu alți câțiva pași pentru a vedea ce și cum. Dar totuși nu era